

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 70.064 van 8 december 1997
in de zaak A. 50.309/IX-595.**

In zake : Augustin DUPREZ (overleden),
Rechtsgeding hervat door :
Louise DAEMEN,
wonende te LEOPOLDSBURG,
Caimolaan 103

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Justitie.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Augustin DUPREZ op 21 januari 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Hogere Commissie van beroep van BRUSSEL, die op 28 oktober 1992 te zijnen opzichte werd genomen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien de aanvullende memorie van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 4 januari 1995 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gezien het uittreksel uit de registers van de burgerlijke stand van de gemeente Leopoldsburg waaruit blijkt dat verzoeker op 19 juli 1996 overleden is;

Gezien het op 13 augustus 1996 aan de Raad van State gerichte verzoekschrift waarbij Louisa DAEMEN verklaart het geding te hervatten;

Gelet op de beschikking van 27 oktober 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 november 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Staatscommissaris W. EGGERMONT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Augustin DUPREZ, gedeporteerde voor de verplichte arbeid van de oorlog 1940-1945, vraagt op 4 november 1976 een herstelpensioen aan voor de kwalen die hij tijdens de periode van de wegvoering (maart 1943-april 1945) heeft opgedaan.

1.2. De burgerlijke invaliditeitscommissie van HASSELT verleent hem op 18 juni 1980 wegens "chronische emphysemateuse bronchitis" een tijdelijk pensioen op basis van 10 pct invaliditeit (30 pct-20 pct latere vreemde factoren).

1.3. Na een aanvraag om herziening wegens verergering kent de hogere commissie van beroep van BRUSSEL op 9 februari 1983 een bestendig pensioen berekend op 15 pct invaliditeit toe (40 pct-25 pct latere vreemde factoren).

1.4. Als beroepsmilitair geniet verzoeker een vergoedingspensioen van 45 pct (70 pct-15 pct vroegere vreemde factoren - 10 pct latere vreemde factoren) wegens "chronische bronchitis met weerslag op het hart" (ministeriële beslissing van 13 april 1986).

1.5. Op 23 april 1986 dient hij een zogenaamde "demande régularisation suite à aggravation" in.

1.6. Bij ministeriële beslissing van 11 februari 1988 wordt, overeenkomstig het verslag van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst, vanaf 1 april 1986, een bestendig pensioen van 25 pct toegekend (70 pct-45 pct latere vreemde factoren).

1.7. Verzoeker tekent tegen deze beslissing op 31 maart 1988 hoger beroep aan.

1.8. Het beroepscollege van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst raamt in een protocol van 26 mei 1989 het invaliditeitspercentage op 100 pct (art. 380), doch onder aftrek van 65 pct (art. 380) wegens latere vreemde factoren, zodat 35 pct aanrekenbaar is. Het stelt daarnaast vast dat verzoeker recht heeft op de bijzondere vergoeding voor hulp van een derde persoon (3de categorie, 4de graad).

1.9. Op 28 oktober 1992 neemt de hogere commissie van beroep van BRUSSEL de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard, de beslissing van 11 februari 1988 wordt bevestigd, de aanvraag tot herziening wegens verergering van 29 april 1986 ontvankelijk en gegrond wordt verklaard en wordt vastgesteld dat verzoeker aangetast is door een aanrekenbare invaliditeit van 25 pct vanaf 1 april 1986 en van 30 pct vanaf 1 juli 1988.

De beslissing is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat de Heer DUPREZ op 31.3.1988 regelmatig beroep aantekende;

Overwegende dat verzoekende partij van mening is dat de herzieningsaanvraag dd. 29.4.1986 uitwerking dient te hebben op 1.5.1985 in plaats van op 1.4.1986;

Overwegende dat artikel 25, 2° lid van de wet van 15.3.1954 dienaangaande het volgende vermeldt :

'De aanvraag om herziening heeft uitwerking de eerste dag der maand tijdens welke zij is ingediend'.

Overwegende dat verzoeker aanvoert dat deze aanvraag dd. 29.4.1986 een aanvraag tot regularisatie is van de ministeriële beslissing dd. 1.3.1984; dat hij ter staving de beslissing dd. 23.4.1986 van de Administratie der Pensioenen evenals het verslag van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst dd. 30.1.1986 toestuurt;

Overwegende dat voormelde aanvraag dd. 29.4.1986 inderdaad bovendien kan beschouwd worden als een aanvraag tot herziening overeenkomstig artikel 26 van de wet ingevolge overlegging van nieuwe gegevens;

Overwegende dat voormelde door verzoeker overgemaakte stukken een herziening wegens verergering der invaliditeit rechtvaardigen;

Overwegende dat een herzieningsaanvraag, op basis van artikel 26 van de wet, ingevolge overlegging van nieuwe gegevens, uitwerking heeft de eerste dag van de maand tijdens welke de aanvraag om herziening werd ingediend in casu op 1.4.1986;

Overweging dat verzoeker in zijn voormeld beroepsschrift aanvoert dat het logisch en wenselijk ware hem een pensioen als burgerlijk oorlogsslachtoffer 1940-1945 toe te kennen voor een totaal invaliditeitspercentage van 70 %;

Overwegende dat verzoeker bovendien aanvoert in zijn voormeld beroepsschrift dat hij nooit verklaard heeft dat de desbetreffende kwaal opgelopen werd tijdens zijn dienst bij het leger, dat hij enkel verklaard heeft dat hij tijdens zijn legerdienst

medisch verzorgd werd voor een kwaal opgelopen tijdens de deportatie;

Gelet op de beslissing van de Burgerlijke Invaliditeitscommissie van Hasselt dd. 18.6.1980 waarbij vastgesteld werd dat verzoeker vanaf 1.1.1977 aangetast was door een aanrekenbare invaliditeit van 10 % (nl. 30 % - 20 % wegens latere vreemde factoren) uit hoofde van 'chronische emphysemateuse bronchitis';

Gelet op het desbetreffende verslag van het geneeskundig onderzoek van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst dd. 12.1.1979 en inzonderheid op de gerechtelijk-geneeskundige bespreking luidend als volgt :

'De huidige toestand is gedeeltelijk aanrekenbaar indien het zeker is dat betrokkene in Duitsland bronchitis heeft geleden en dat hij, sinds zijn deportatie, aan frekwente opstoten van bronchitis lijdt' aldus Dr. pneumoloog.

'Ik ben het eens met zijn zienswijze'

Gelet op de beslissing van de Hogere Commissie van Beroep van Brussel dd. 9.2.1983 waarbij vastgesteld werd dat verzoeker vanaf 1.11.1980 aangetast was door een aanrekenbare invaliditeit : van 15 % (nl. 40 % - 25 % wegens latere vreemde factoren) uit hoofde van 'chronische en emphysemateuse bronchitis zonder weerslag op het hart';

Gelet op het desbetreffend verslag van het geneeskundig onderzoek van het Beroepscollege van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst dd. 19.7.1982 en inzonderheid op de gerechtelijk-geneeskundige bespreking luidend als volgt :

'Het B.C. heeft belanghebbende en dossier onderzocht.

De coronaire insufficiëntie is niet te wijten aan de chronische bronchitis, noch aan de wegvoering naar Duitsland en is van constitutionele oorsprong.

Wat betreft dus de hartkwaal en de angina pectoris, deze zijn van constitutionele oorsprong en zonder verband met de oorlogsomstandigheden.

De 25 % L.F. wordt uitgelegd door het feit dat de vroegere totale invaliditeit 30 % bedroeg op 12.1.1979. Daar werd voor later niet aanrekenbare factoren 20 % afgetrokken. Evenredig wordt nu, gezien de totale verergering, een hoger percentage nl. 40 % gegeven met evenredige vermindering voor latere factoren. Dit alles natuurlijk indien, zoals Dr. PRIEST zegt, het zeker is dat betrokkene in Duitsland aan bronchitis heeft geleden en dat hij sinds zijn terugkeer aan frekwente opstoten van bronchitis lijdt'.

Gelet op de ministeriële beslissing dd. 11.2.1988 waarbij vastgesteld werd dat verzoeker vanaf 1.4.1986 aangetast was door een aanrekenbare invaliditeit van 25 % (nl. 70 % - 45 % wegens latere vreemde factoren)

uit hoofde van 'chronische bronchitis met weerslag op het hart';

Gelet op het desbetreffend verslag van het geneeskundig onderzoek van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst van 11.8.1987 en inzonderheid op de gerechtelijk-geneeskundige bespreking luidend als volgt :

'Après étude du dossier selon la description que nous faisons plus haut, on doit conclure que si le présent dossier concerne uniquement la période comme travailleur obligatoire, l'invalidité globale est de 70 % - 45 % facteurs postérieurs imputables à la période comme militaire, soit 25 % imputable à la période comme travailleur obligatoire'.

Gelet op de tegenstrijdigheid wat betreft de verklaring der latere vreemde factoren;

Gelet op het gezag van gewijsde van voormelde beslissing van de Burgerlijke Invaliditeitscommissie van Hasselt dd. 18.6.1980 en van de beslissing van de Hogere Commissie van Beroep van Brussel dd. 9.2.1983;

Gelet echter op de hierna vermelde beslissingen, getroffen door de Administratie der Pensioenen (Militaire pensioenen);

Gelet op de beslissing dd. 23.4.1986, genomen krachtens de op 5 oktober 1948 gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen (militaire pensioenen), waarbij vastgesteld werd dat verzoeker aangetast was, door een invaliditeit van 45 % (nl. 70 % - 25 % wegens latere vreemde factoren) uit hoofde van de kwaal 'chronische bronchitis met weerslag op het hart' en dit vanaf 1 mei 1985;

Gelet op de beslissing dd. 23.4.1991, genomen krachtens artikel 16 van de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen (militaire pensioenen) waaruit o.a. blijkt dat verzoeker aangetast was door een invaliditeit van 51 % (nl. 80 % - 29 % vreemde factoren te wijten aan deportatie) uit hoofde van 'gematigd chronische bronchitis met weerslag op het hart' en dit vanaf 1 juli 1988;

Gelet op de beslissing dd. 8.8.1991, genomen krachtens artikel 16 van de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen (militaire pensioenen) waaruit o.a. eveneens zelfde invaliditeitspercentage uit hoofde van voormelde kwaal blijkt;

Overwegende dat aldus uit deze beslissingen getroffen door de Administratie der Pensioenen blijkt dat de desbetreffende kwaal deels te wijten is aan de dienst van verzoeker bij het leger;

Gelet op artikel 1, § 1, 4° lid van de wet van 15 maart 1954 luidend als volgt :

'Geven geen aanleiding tot schadeloosstelling krachtens deze wet, de schaden geleden, onder de voorwaarden bepaald in het eerste artikel van de wetten op de vergoedingspensioenen samengeordend bij het Besluit van de Regent van 5 oktober 1948,

door de personen bedoeld in artikel 2 van dezelfde wetten';

Overwegende dat aldus aan verzoeker geen pensioen als burgerlijk oorlogsslachtoffer 1940-1945 voor het TOTALE invaliditeitspercentage kan toegekend worden, zoals verzoeker uiteenzet in zijn voormeld beroepsschrift;

Gelet op artikel 22, § 3;

Gelet op het verslag van het onderzoek door het beroepscollege van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst dd. 26.5.1989, het invaliditeitspercentage vanaf 1.4.1986 als volgt ramend :

100 % (art. 380) doch onder aftrek van 65 % (art. 380) wegens latere vreemde factoren zodat 35 % aanrekenbaar is uit hoofde van :

'Chronische bronchitis met ernstige respiratoire insufficiëntie met belangrijke hypoxemie, welke een zuurstoftherapie noodzakelijk maakt en met een chronisch cor pulmonale met hartproblemen als gevolg'

eveneens vaststellende dat verzoeker recht heeft op de bijzondere vergoeding voor hulp van een derde persoon (3e categorie, 4e graad);

Gelet op de gerechtelijk-geneeskundige bespreking luidend als volgt :

'La C M A a revu les documents au dossier et a examiné le resuérant.

La C.M.A. estime que l'invalidité pour bronchite chronique avec insuffisance respiratoire grave et hypoxie importante nécessitant une oxygénation compliquée d'un cœur pulmonaire chronique avec troubles du rythme cardiaque en résultant est évaluée à 100 % art. 380 dont 65 % sont retranchés en F.E.P. imputable à la période comme militaire soit 35 % imputable à la période comme travail obligatoire. Que le resuérant peut bénéficier médicalement de l'aide de la tierce personne, cette maladie le rendant dépendant et incapable d'être autonome'.

Gelet op voormelde besluiten van verzoekende partij dd. 19.10.1992 waarin verzoeker aanvoert vanaf 1.4.1986 recht te hebben op een invaliditeitspensioen, gebaseerd op een invaliditeitspercentage van 100 % (onder aftrek van 65 % wegens latere vreemde factoren nl. militaire dienst), zodat 35 % aanrekenbaar blijft, in overeenstemming met het verslag van het beroepscollege van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst dd. 26.5.1989;

Overwegende dat verzoeker aanvoert dat de Hogere Beroepscommissie rekening moet houden met het verslag van het Beroepscollege van de Gerechtelijke-Geneeskundige Dienst;

Overwegende dat de Hogere Commissie van Beroep niet gebonden is door het advies van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst;

Overwegende dat blijkens de algemene principes van het administratief recht advies slechts bindend is wanneer dit uitdrukkelijk door de desbetreffende wetgeving bepaald wordt; dat de basiswetgeving niet bepaalt dat het advies van het Beroepscollege van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst in casu bindend is; Gelet bovendien op artikel 22, § 3, laatste lid, dat dienaangaande het volgende vermeldt :

'De Hogere Commissie van Beroep beschikt over alle macht van onderzoek en doet in laatste aanleg uitspraak bij een met redenen omklede beslissing'.

Overwegende dat verzoeker ook verwijst naar herhaalde opnamen in klinieken sedert 1985, en dit telkens om de twee maanden, gedurende een tweetal weken;

Overwegende dat deze verklaring van verzoeker niet bewijst dat verzoeker vanaf 1.4.1986 aangetast is door een invaliditeit van 100 % (onder aftrek van 65 % wegens latere vreemde factoren, nl. militaire dienst, uit hoofde van voormelde kwaal;

Overwegende dat het verslag van het Beroepscollege van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst dd. 26.5.1989 bovendien dienaangaande vermeldt :

'Il a été hospitalisé de nombreuses fois depuis 1988'.

Overwegende dat verzoeker aanvoert recht te hebben op de bijzondere vergoeding voor hulp van een derde persoon (3e categorie, 4e graad) aangezien hij volledig afhankelijk is van een derde persoon;

Overwegende dat de Officiële Belgische Schaal ter Bepaling van de Graad van Invaliditeit dienaangaande heel strikt omschreven voorwaarden vermeldt; dat de verklaring dat verzoeker volledig afhankelijk is van een derde persoon op zich niet voldoende is om aan te tonen dat verzoeker op 1.4.1986 de voorwaarden vervulde om te genieten van de bijzondere vergoeding voor hulp van een derde persoon (3^e categorie, 4^e graad);

Overwegende dat in voormeld verslag van het Beroepscollege van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst geen enkele motivering vermeld wordt wat betreft de verhoging van de totale invaliditeitsgraad van 70 % naar 100 % op DATUM VAN 1.4.1986; dat deze overweging ook geldt voor het toekennen van de bijzondere vergoeding voor hulp van een derde persoon; dat de vraag kan gesteld worden of men er zich terdege van bewust was dat de toestand van verzoeker diende geëvalueerd op datum van 1.4.1986 en niet op de datum van het onderzoek;

Overwegende dat het aangewezen lijkt nogmaals de aandacht te vestigen op artikel 1, § 1, 4^e lid van de wet van 15 maart 1954;

Overwegende dat ingevolge dit artikel geen schaden kunnen vergoed worden, die reeds vergoed werden in toepassing van de op 5.10.1948 gecoördineerde wetten

op de vergoedingspensioenen (militairen); dat er aldus een cumulverbod voorzien is door de wetgeving betreffende de herstellpensioenen voor de burgerlijke slachtoffers van de oorlog 1940-1945 en hun rechthebbenden;

Overwegende dat derhalve rekening dient gehouden te worden met de laatste toekennende beslissing, in verband met de desbetreffende kwaal, getroffen krachtens de wetten op de vergoedingspensioenen (militairen);

Gelet bijgevolg op voormelde beslissingen dd. 23.4.1991 en 8.8.1991 waaruit o.a. blijkt dat verzoeker aangetast was door een invaliditeit van 51 % (nl. 80 % - 29 % vreemde factoren te wijten aan deportatie) uit hoofde van 'gematigd chronisch bronchitis met weerslag op het hart' en dit vanaf 1.7.1988; dat voordien nl. vanaf 1.5.1985 de invaliditeit vastgesteld was op 45 % (nl. 70 % - 25 % vreemde factoren);

Overwegende dat aldus het verslag van het Beroepscollege van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst, waarbij de invaliditeit vanaf 1.4.1986 op 100 % vastgesteld wordt (onder aftrek van 65 %), niet kan gevolgd worden;

Overwegende dat het aldus aangewezen lijkt de zienswijze van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst in eerste aanleg te volgen (cfr. verslag Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst dd. 11.8.1987; aanrekenbaar invaliditeitspercentage op 1.4.1986 bedraagt 25 % zonder toekenning van bijzondere vergoeding voor hulp van derde persoon);

Overwegende dat het echter aangewezen lijkt, met het oog op de noodzakelijke overeenstemming met de beslissingen der Administratie der Pensioenen, de invaliditeit vanaf 1 juli 1988 als volgt te ramen :

80 % (art. 380) uit hoofde van :

'gematigd chronische bronchitis met weerslag op het hart'

doch onder aftrek van 51 % wegens vreemde factoren zodat 29 % aanrekenbaar is;

Overwegende dat het aanrekenbaar invaliditeitspercentage, na afronding op het onmiddellijk hoger veelvoud van 5 vanaf 1.7.1988, 30 % bedraagt;

Overwegende dat het pensioensbedrag dient berekend te worden overeenkomstig artikel 6 bis e";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker als middel aanvoert dat de bijzondere vergoeding voor hulp van een derde persoon hem op basis van een ontoereikende motivering wordt geweigerd, dat de hogere commissie er zich gemakkelijk van af maakt door te stellen dat de Officiële Belgische Schaal ter bepaling van de graad van invaliditeit desbetreffend heel strikt omschreven voorwaarden vermeldt;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de hogere beroepscommissie, enerzijds, rekening heeft gehouden met de op datum van de bestreden beslissing bestaande documenten en, anderzijds, rekening moest houden met artikel 1, § 1, vierde lid, van de wet van 15 maart 1954, dat het verslag van het beroepscollege van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst afweek van de overige verslagen van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst, die geen bijzondere vergoeding toekenden en een lager invaliditeitspercentage vaststelden, dat op basis van deze stukken de hogere beroepscommissie van oordeel was dat het beroepscollege van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst geen enkele motivering vermeldde aangaande de verhoging van de invaliditeitsgraad van 70 naar 100 pct en de toekenning van de bijzondere vergoeding voor hulp van een derde persoon op datum van 1 april 1986, dat de hogere beroepscommissie zich dan ook de vraag stelde of het beroepscollege van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst er zich terdege van bewust was dat de toestand van verzoeker niet op datum van het onderzoek diende geëvalueerd te worden, doch op 1 april 1986, dat ingevolge artikel 1, § 1, vierde lid, geen schaden kunnen worden vergoed, die reeds werden vergoed in toepassing van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen, dat de commissie derhalve rekening diende te houden met de beslissingen getroffen krachtens de wetten op de vergoedingspensioenen, dat rekening

houdend met al deze overwegingen de commissie besloot de zienswijze van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst in eerste aanleg te volgen;

2.3.1. Overwegende dat artikel 10, § 1, van de wet van 15 maart 1954 betreffende de herstelpensioenen voor de burgerlijke slachtoffers van de oorlog 1940-1945 en hun rechthebbenden luidt als volgt :

"10. § 1. a) De invaliden die, wegens hun lichaamsgebrek, in de onmogelijkheid verkeren zich voort te bewegen, zich te geleiden of alleen sommige noodzakelijke levensverrichtingen te vervullen en verplicht zijn gewoonlijk een beroep te doen op de verzorging van een derde persoon mogen, buiten het eigenlijk invaliditeitspensioen, aanspraak maken op een speciale vergoeding waarvan het maximumbedrag gelijk is aan (100) t.h. van het pensioenbedrag, dat voor een invaliditeit van 100 t.h. verkregen wordt, door de in artikel 6, § 1, bepaalde berekening.

b) De oorlogsinvaliden wegens krankzinnigheid, (die een vergoedbare invaliditeit van 100 pct. tot gevolg heeft) en niet in een bijzondere inrichting opgesloten zijn, kunnen een bijzondere vergoeding voor hulp van een derde persoon bekomen volgens het onderscheid dat gemaakt wordt bij a.

Dit geldt eveneens voor de invaliden aangetast door ziekten, die een totale vergoedbare invaliditeit van 100 t.h. medebrengen en die, uit dien hoofde, blijvend dienen de kamer te houden of te bed te blijven.

c) De toekenningsvoorwaarden van deze speciale vergoeding zullen bij koninklijk besluit worden bepaald";

2.3.2. Overwegende dat volgens het beroepscollege van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst, betrokkene recht had op de bijzondere vergoeding voor de hulp van een derde persoon "cette maladie le rendant dépendant et incapable d'être autonome"; dat in het proces-verbaal van onderzoek, antwoordend op de vragenlijst van het speciaal formulier betreffende de toekenning van de bijzondere vergoeding, het beroepscollege vaststelde dat verzoeker als gevolg van zijn ziekte in de onmogelijkheid verkeert zich voort te bewegen, zich te geleiden of alleen sommige noodzakelijke levensverrichtingen te

vervullen, dat hij bijzondere medische en/of hygiënische verzorging nodig heeft, dat hij de kamer dient te houden en te bed moet blijven;

2.3.3. Overwegende dat de hogere commissie van beroep moest argumenteren waarom ze van deze conclusies afweek; dat uit haar beslissing blijkt dat de voorkeur werd gegeven aan de zienswijze van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst in eerste aanleg die de toekenning van een bijzondere vergoeding voor hulp aan een derde persoon niet had voorgesteld, omdat "de Officiële Belgische Schaal ter bepaling van de Graad van Invaliditeit dienaangaande heel strikt omschreven voorwaarden vermeldt", omdat het verslag van het beroepscollege geen motivering bevat betreffende het toekennen van de bijzondere vergoeding op datum van 1 april 1986 en "de vraag kan gesteld worden of men er zich terdege van bewust was dat de toestand van verzoeker op datum van 1 april 1986 en niet op datum van het onderzoek diende geëvalueerd te worden" en omdat ingevolge artikel 1, § 1, vierde lid, van de wet van 15 maart 1954 "geen schaden kunnen worden vergoed, die reeds werden vergoed in toepassing van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen (militairen)";

2.3.4. Overwegende dat vooreerst moet gesteld worden dat de hogere commissie van beroep, wat de bijzondere vergoeding voor hulp van een derde persoon betreft, niet kon steunen op de zienswijze van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst in eerste aanleg aangezien de geneesheer-expert deze aangelegenheid in het geheel niet heeft onderzocht; dat de afwezigheid van enig standpunt dienaangaande niet met een met reden omklede afwijzing van de eis tot het bekomen van de bijzondere vergoeding kan worden gelijkgesteld; dat, waar de hogere commissie opmerkt dat de toekenning van de bijzondere vergoeding aan heel strikt omschreven voorwaarden is onderworpen, ze nalaat te vermelden aan

welke voorwaarde niet is voldaan; dat de invaliditeit op minder dan 100 pct werd vastgesteld, geen reden was om verzoeker de bijzondere vergoeding te ontzeggen; dat aan de toekenning van de bijzondere vergoeding voor oorlogsslachtoffers, bedoeld in artikel 10, § 1, a) immers niet de voorwaarde verbonden is dat een invaliditeitsgraad van 100 pct wordt aangenomen; dat, in tegenstelling tot artikel 10, § 1, b) artikel 10, § 1, a) niet uitdrukkelijk stelt dat de in aanmerking te nemen totale vergoedbare invaliditeit 100 pct moet zijn; dat indien de hogere commissie, ondanks de uitdrukkelijke vermelding in het protocol dat de raming per 1 april 1986 was gebeurd, eraan twijfelde of het beroepscollege van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst zich niet op een latere datum had geplaatst, ze hieromtrent de nodige zekerheid had kunnen bekomen door de medische expert te interpellieren, wat ze niet heeft gedaan;

2.3.5. Overwegende dat artikel 1, § 1, vierde lid, van de wet van 15 maart 1954 betreffende de herstelpensioenen voor de burgerlijke slachtoffers van de oorlog 1940-1945 en hun rechthebbenden bepaalt : "Geven geen aanleiding tot schadeloosstelling, krachtens deze wet, de schaden geleden, onder de voorwaarden bepaald in het eerste artikel van de wetten op de vergoedingspensioenen samengeordend bij het besluit van de Regent van 5 oktober 1948, door de personen bedoeld in artikel 2 van dezelfde wetten"; dat artikel 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen bepaalt : "Al de krachtens deze wet toegekende pensioenen en vergoedingen vormen een forfaitaire vergoeding, die de lichamelijke schade, zowel de materiële als de morele, volledig dekt (...)" ; dat de bijzondere vergoeding voor hulp van een derde persoon slechts onder verwijzing naar deze wetsbepalingen kon worden geweigerd, indien werd aangetoond dat ze strekte tot herstel van tijdens de militaire dienst geleden schade, wat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt;

2.3.6. Overwegende dat de hogere beroepscommissie, wat de toekenning van de bijzondere vergoeding voor hulp van een derde persoon betreft, de voorkeur gaf aan het verslag van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst in eerste aanleg, die deze kwestie niet had onderzocht, en naliet naar behoren aan te geven waarom werd afgeweken van het in de loop van de procedure in hoger beroep door de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst uitgebracht advies; dat haar beslissing bijgevolg onvoldoende gemotiveerd is; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de Hogere Commissie van beroep van BRUSSEL, die op 28 oktober 1992 ten opzichte van Augustin DUPREZ werd genomen.

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van bovenvermelde commissie worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde Hogere Commissie van beroep.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht december 1900 zevenennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van
		de Raad van State,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	J. SMETS,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

G. BAETEMAN.